

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР

Журнал засновано 2020 року.

Журнал є електронним науковим виданням.

Міжнародний стандартний номер періодичного видання ISSN 2710-1177 (online)

Журнал індексується за показниками h-індекс (Google Scholar), i10-індекс (Google Scholar).

Наукові статті розміщуються в базі даних інформаційного ресурсу «Наукова періодика України», в пошуковій системі наукових публікацій «Google Scholar», на сайті засновника www.newroute.org.ua.

Засновник та видавець журналу: «Соціально-гуманітарна науково-творча майстерня «Новий курс» (рік заснування – 1989).

Свідцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК№6392 від 07.09.2018.

Видавець зареєстрований у глобальному реєстрі видавців Global Register of Publishers.

Контакти: +380970440309, creatspace2020@gmail.com, info@newroute.org.ua

Вул. Манізера, 3, м. Харків, 61002, Україна.

Публікація у журналі вважається науковою працею, яка опублікована у вітчизняному електронному науковому періодичному виданні та підтверджує апробацію наукових досліджень автора. Журнал не входить до переліку фахових видань України.

Журнал є мультидисциплінарним науковим виданням.

Автори несуть відповідальність за зміст (авторство та самостійність досліджень), точність та достовірність викладеного матеріалу.

Редакція може не поділяти точку зору авторів.

Статті публікуються в рамках проведення міжнародної науково-практичної конференції

«Креативна трансформація та модернізація сучасного суспільства», 28 квітня 2021 р., м. Харків, Україна.

Розміщення статті автора у журналі є підтвердженням участі автора у конференції.

Редакційна колегія:

Кучин Павло Захарович, заслужений артист України, СГ НТМ «Новий курс» (головний редактор)

Акіншина Ірина Миколаївна, кандидат філологічних наук, доцент, Луганський національний університет імені Тараса Шевченка

Гончаренко Тетяна Ігорівна, СГ НТМ «Новий курс» (відповідальний секретар)

Дубовик Наталія Анатоліївна, кандидат політичних наук, доцент, Державний університет телекомунікацій

Єрошенко Олена Віталіївна, кандидат мистецтвознавства, доцент, Харківська державна академія культури

Калініна Ольга Сергіївна, кандидат культурології, Харківська гуманітарно-педагогічна академія

Карпинський Борис Андрійович, доктор економічних наук, професор, Львівський національний університет імені Івана Франка

Кислюк Любов Вікторівна, кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент, Луганський національний аграрний університет

Косуля Ірина Юріївна, кандидат соціологічних наук, доцент

Кучин Сергій Павлович, доктор економічних наук, професор, Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

Сафонова Наталія Анатоліївна, кандидат філологічних наук, доцент, Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Столярчук Ольга Святославівна, кандидат філософських наук, Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Сторож Олена Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, Рівненський державний гуманітарний університет

Рассомахіна Ольга Андріївна, кандидат юридичних наук, доцент, Європейський університет

Тополевський Віктор Юрійович, кандидат педагогічних наук, доцент, Харківська державна академія культури

Федоренко Микола Олександрович, кандидат філософських наук, доцент, Національна музична академія України імені П. І. Чайковського

Харченко Артем Вікторович, кандидат історичних наук, доцент, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

Шевчук Інна Володимирівна, кандидат наук з державного управління, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

УДК 009:3(082)

К79

Креативний простір: електрон. наук. журн. – № 3. – Харків: СГ НТМ «Новий курс», 2021. – 103 с.

© СГ НТМ «Новий курс», 2021

© Автори, 2021

Розділ четвертий*Економіка, юриспруденція, політика, публічне адміністрування***Zinaida Zhyvko**

D.Sc. in Economics, Professor

*Lviv State University of Internal Affairs***Muhammad Uhaib As'ad**

Dr., Faculty of Social and Political Science a Islamic University of Kalimantan

*Islamic University of Kalimantan***Halyna Leskiv**

PhD in Tehnical Sciences, Associate Professor

*Lviv State University of Internal Affairs***INCREASE OF LOCAL REVENUES AND DRYING NATURAL RESOURCES IN
DECENTRALIZATION ERA**

This paper explains of natural resource management policy in decentralization era in line with the implementation of political policy of decentralization after the end of the New Order government. In decentralization era the local government have opportunity authority in the management of natural resources are wisely, transparently, accountablity, participatory, for improvement of development, especially socio-economic empowerment of the community. Therefore, in the name of development and the increase of local revenues, local government make a number of rules or regulations such as local regulations (Perda), particularly related to natural resource management including regulations or policies on coal mine management. Unfortunately. Keywords: Discentralization, Natural Resources, Local Revinue, Local Actors, South Kalimantan Province.

Introduction: Background Study. In decentralization era are introduced of natural resource management is dominantly controlled by the local regulation is more determined by local government. The decentralization and local autonomy was initially assumed to provide hope or expectation for the local to improve the welfare, justice, quality of human resources, especially for local with rich natural resources. But the fact is not so. Unfortunately, behind the issue of decentralization and local autonom, it has made the arena of local rulers, local actors and interest groups taking natural resources to build a networks of conspiracy, corruption, mining mafia through policy regulations, such as granting mining business permits to mining entrepreneurs or brokers mine (As'ad, 2015, 2017).

Some of these efforts include minimum environmental standards and alleviating poverty, as well as accompanying measures for civic education and conflict mediation. Central government must play a key role in advancing reforms needed to achieve effective decentralization. In practice, an end-point of decentralization reform is never reached, since reform entails an ongoing political struggle between local and central interests. Central ministries are targeting and allocating power to a variety of local institutions in the name of decentralization. better serve local needs (Ribot, 1998).

Results and Discussion: A Debate of Dialogue. As it is known in that economic development activities tend to focus on the exploitation of natural resources as happened in the Province South Kalimantan to improve people's lives without taking any real action in conserving these raw materials. This uncontrolled exploitation has eclipsed the environment and impoverishment is not realized by the stakeholders who use and have access to these natural resources. The Common Property Regime here should be all natural resources used by the public and open source where everyone is entitled to use it to ensure continuity of the need for satisfying needs. It is often open-ended, where everyone is free to use it or open access where nature is non-existent and as if it can not be exhausted. As a result of that open access, every individual who utilizes these resources tends to devote him as much as possible to the extent possible regardless of its sustainability. On the other hand, each individual is reluctant to maintain the preservation of the resource on the grounds that it is useless to maintain sustainability if others do not or otherwise, and instead exploit it for his own benefit.

The South Kalimantan Province as well known is second biggest coal producing in Indonesia. Yet management of these rich resource is taking place in a way that does not accord with good governance practices. The local regulations produced to regulate the industry tend to reflect the political and economic interests of local political and econmic elites. When those regulations are then implemented, the beneficiaries are the investors rather than members of local communities around the mining sites or the public at large. The rich resources of the province have yet to lead to improved living stadards or welfare for the population of the province. On the contrary, they have led to marginalization of local people from their traditional livelihoods, and massive environmental destruction. (For a comparative discussion of natural resorces extraction, (see Jefferey D. Sachs and Joseph E.

Stiglitz, 2007, Escaping The Resource Curse). If these resources were better managed in accordance with good governance principles, they should be able to produce improved welfare in terms of education, health and infrastructure development. Yet the evaluation made by the local environmental organisation, Walhi, is bleak: With] coal mines still the primadonna of the South Kalimantan economy, the extraction of coal in the province can be compared to the people digging their own grave.

Mines Between to Increase Local Revenues and Conflict Interest. Collaboration of interests between state and private actors usually focus on the issuing of Izin Usaha Pertambangan (mining enterprise licenses) both before and after local elections. Local politicians often issue these licenses and at the same time seek donations from mining bosses in order to fund the very high cost of their political campaigns. Almost all bupati (district heads) in coal rich districts – such as Tanah Bumbu, Banjar, Rantau, Balangan, Tanah Laut – are backed by coal mining interests.

In addition to the large-scale legal mines, there is also widespread illegal mining in the province, which is allowed to proceed by security forces, because the illegal mines also produce a steady stream of income for government officials (Walhi Kalsel 2009). This arrangement has already lasted many years and is very difficult to eradicate given the large number of key government and security officials who are involved. The widespread nature of illegal mining is accelerating environmental destruction in the province, for example, in the forms of widespread flooding that happens around the locations of mines, or in the form of changes to the soil structure as a result of the disposal of mine waste through the river system. The term illegal mining was used during the New Order period to refer to mining activities, typically small-scale operations using traditional equipment, undertaken without a licence from the government. In the post-Soeharto era, two new terms related to illegal mining are officially used: penambangan tanpa ijin or peti (mining without a licence) and tambang rakyat or rakyat penambang (people's miners). The latter term refers to small-scale mining activity carried out by local people using traditional equipment on their own land, but without a government licence.

There are three critical domains in governance: 1) government 2) the corporate sector and 3) civil society. In the governance of the mining sector in South Kalimantan, the relations between these three domains is imbalanced. The government is largely captured by the corporate sector and is unable to play the control function role it should be able to exercise with regards to the private sector. Civil society is marginalised in the governance process – though local NGOs, and the mass media are significant local actors – they have over the last decade been little not involved in the process of formulating and implementing management over the coal sector. However, in recent times, especially since 2012, the beginnings of a change of public mood have been visible. The widespread environmentalAs far as the eye could see only the deep holes formed rivers. Forests are barren without a tree being filled. The song of birds is no longer heard by the sound of mining machines. Pollution and environmental chaos are getting worse. The rivers have been polluted and the water has changed color. The animals are no longer a place to feed grass. Everything is gone and extinct. This world of mining industry is a world full of exploitation and greed. The neglect of illegal mining and corruption and rent-seeking practices is the accumulation of bad governance practices of coal mining management.

As a leading argument that abundant natural resources turn out to be just a myth and a nightmare for the masses. There are many factors that can be argued, that the management of natural resources is still poorly managed because of incorrect systems and regulations. The policies that are more profitable to entrepreneurs only and not benefit all parties. Local officials are already feeling good about this chaotic system and people have no chance to control and criticize. Meanwhile, social institutions such as NGOs do not play much because they are already dominated by bribery practices and have been tamed with various facilities and lure proyek by local authorities. Similarly, the mass media can not do anything as a social control because the media has been tamed by the mining predators through various ways to not expose the bad management of natural resources.

The business and political relationships in the mining industry in South Kalimantan Province are inseparable as two sides of the coin. The issue of the mining has always been political marketing as a strategy to make bargaining position or networks business and political patronage. This can not be avoided because after the Soeharto's government, the national political dynamics became more liberal, pragmatic, and the more capitalistic democratic process which of course required a high cost. Therefore, at present almost all the regional authorities in South Kalimantan Province are people who have a background of entrepreneurs, especially coal mine businessmen. They have the capital or the power of money to finance a transactional, capitalistic democracy. Similarly, almost the heads of political parties or administrators of political parties are entrepreneurs or backgrounds of coal mining businessmen. Usually the rulers run for regional ruling candidates or sponsor political funds for candidates who fight in local elections (As'ad, 2016 2017, Aspinall and As'ad, 2015, Aspinall and As'ad, 2016).

Sources

1. M. U. As'ad (2015). Election, Mining, and Collaboration State and Market: An Empirical Evidence in Province of South Kalimantan, Indonesia, Institute of Politics and Policy Studies. Nabila Publishing, Banjarmasin, Indonesia.
2. M. U. As'ad, (2017) Political Patronage Network: Involvement of Mining Entrepreneurs in Pilkada in South Kalimantan. Indonesia. Faculty of Social and Political Sciences Islamic University of Kalimantan, Banjarmasin Indonesia.
3. J. C. Ribot, (1998). Theorizing Access: Forest Profits along Senegal's Charcoal Commodity Chain, Development and Change 29: 307-341.
4. E. Aspinall and M. U. As'ad. (2015) The Patronage Patchwork Village Brokerage Networks and the Power of the State in an Indonesian Election. Journal of the Humanities and Social Sciences of Southeast Asia, volume 171 Issue 2-3, pages 165-195 Bijdragen tot de Taal-Land.

Біліченко Валерій Віталійович

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

**ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА СУБ'ЄКТІВ І ОБ'ЄКТІВ
ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІДНОСИН, ЩО ВИНИКАЮТЬ В ПРОЦЕСІ
ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ**

У статті дана характеристика суб'єктів і об'єктів інформаційних відносин в сфері діяльності територіальних органів поліції України, розглянуті їх особливості в адміністративно-правовому аспекті. На підставі аналізу наукових доктрин і чинного адміністративного та інформаційного законодавства України дано визначення суб'єкта інформаційних відносин, а також перераховані основні компоненти інформаційної системи органів поліції України. Автором наголошено на необхідності оптимізації інформаційної взаємодії підрозділів територіальних органів поліції України між собою, а також з іншими правоохоронними органами, органами місцевого самоврядування та громадськістю в контексті реформування системи МВС України. Ключові слова: інформація, Національна поліція, інформаційне забезпечення, нормативно-правові акти, об'єкт, суб'єкт, інформаційна система.

Виклад основного матеріалу. Національна поліція України відноситься до класу соціальних систем, а значить, має певну структуру, що складається з набору елементів, які відповідним чином оформлені і взаємопов'язані між собою [3, с. 116]. Отже, поліція функціонує одночасно як суб'єкт управління та об'єкт управління.

Вважаємо за необхідне дати загальну характеристику суб'єктів і об'єктів в досліджуваній сфері через призму поняття інформаційних правовідносин, враховуючи сучасні підходи до цієї проблематики в сучасній правовій доктрині. Так, під інформаційними правовідносинами в загальному значенні розуміють врегульовані інформаційно-правовими нормами суспільні відносини, що виникають з приводу інформації, сторони яких виступають як носії взаємних прав і обов'язків, встановлених і гарантованих інформаційно-правовою нормою [4, с. 21].

Як відомо, суб'єктами інформаційних правовідносин є фізичні особи (громадяни України, іноземці та особи без громадянства), юридичні особи, які наділені законодавством України інформаційними правами і обов'язками, а також держава Україна та іноземні держави [6, с. 68]. У свою чергу, адміністративно-правові відносини виникають, розвиваються і припиняються між органами виконавчої влади (в даному випадку – Національною поліцією України) і фізичними та юридичними особами.

Відповідно суб'єкт права є необхідним елементом правовідносин у всіх галузях права, маючи при цьому свою специфіку в правовому статусі. В ході дослідження понятійного апарату ми встановили, що особливістю наукових концепцій є те, що більшість українських і зарубіжних вчених не виділяють окремо суб'єктів права і суб'єктів правовідносин, а, як правило, ототожнюють їх [6, с. 70]. Це не зовсім вірне твердження. Слід зазначити, що суб'єкт правовідносин – це фізична або юридична особа, держава, державне або муніципальне утворення, що має за законом здатністю мати і здійснювати безпосередньо або через представника суб'єктивні права і юридичні обов'язки (правосуб'єктність). Відповідно суб'єкти права – це учасники правовідносин, правовий статус яких визначається законодавством. Так, суб'єкт права в адміністративних правовідносинах – це посадові особи, громадяни, державні органи, а іноді організації – юридичні особи. Іншими словами, обов'язкову основу функціонування державних органів, індивідів, громадських утворень як суб'єктів права утворюють юридичні норми.

У своїх дослідженнях В.С. Цимбалюк висловлює думку про необхідність формувати систему інституту суб'єктів інформаційного права в складі загальної частини теорії права з екстраполяцією на особливі правові інститути суб'єктів (людини, громадянина, суспільства, держави) виходячи з видів учасників інформаційної діяльності. До спеціальних родовими ознаками суб'єктів інформаційного права він пропонує віднести таких учасників інформаційної діяльності як: джерело – той, хто інформує; обізнаний – той, хто отримав інформацію [5, с. 31]. Прийнято також суб'єктів інформаційних відносин ділити на дві основні групи: власники інформації; споживачі інформації [8, с. 59]. Погодимося з позицією